

6. Довідник кваліфікаційних характеристик професій працівників. Випуск 1. Професії працівників, що є загальними для всіх видів економічної діяльності. Розділ 2. Професії робітників / [укл. Я. Кавторева]. – Х. : Фактор, 2007. – 352 с.

Надійшла до редколегії 04.09.2011

СЕНЧУК И. И. СУБЪЕКТЫ ОХРАНЫ ОБЩЕСТВЕННОГО ПОРЯДКА ВО ВРЕМЯ ПРОВЕДЕНИЯ В УКРАИНЕ ФИНАЛЬНОЙ ЧАСТИ ЧЕМПИОНАТА ЕВРОПЫ ПО ФУТБОЛУ В 2012 Г.

Сформулировано авторское определение понятий «охрана общественного порядка во время проведения в Украине финальной части чемпионата Европы по футболу в 2012 г.», «субъекты охраны общественного порядка во время проведения в Украине финальной части чемпионата Европы по футболу в 2012 г.». Определен круг субъектов охраны общественного порядка во время проведения в Украине финальной части чемпионата Европы по футболу в 2012 г.; проанализированы их полномочия во время проведения футбольных матчей международного характера.

SENCHUK I. SUBJECTS OF PUBLIC LAW ENFORCEMENT DURING A LEADTHROUGH OF EURO 2012 ON FOOTBALL IN UKRAINE

The author's determination of concepts «public law enforcement during a leadthrough of Euro 2012 on football in Ukraine », «subjects of public law enforcement during a leadthrough of Euro 2012 on football in Ukraine » are formulated. The system of subjects of public law enforcement during a leadthrough of Euro 2012 on football in Ukraine are defined; their plenary powers during leadthroughs the soccer matches of international character are analyzed.

УДК 343.7(343.237)

О. І. РОМАНОВА,

*кандидат юридичних наук,
начальник кафедри спеціальних дисциплін
Криворізького факультету
Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*

**МІСЦЕ ТА ЗНАЧЕННЯ КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВОЇ ПРОТИДІЇ ПРОВОКАЦІЇ
У БОРОТБІ З КОРУПЦІЄЮ ТА ХАБАРНИЦТВОМ
У МЕЖАХ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ**

Розкрито місце та значення кримінально-правової протидії провокації в боротьбі з корупцією та хабарництвом у межах державної політики, а також надано кримінально-правову оцінку провокації злочину та оперативно-розшукової діяльності.

Зміст концепції національної безпеки України повинен включати в себе сукупність соціально-економічних, політичних, правових та інших передумов забезпечення ефективної діяльності державної влади в напрямку реалізації політики по боротьбі з корупцією та хабарництвом.

Особливо небезпечним для розвитку кримінального законодавства є той факт, що, поперше, за двадцять років існування незалежної української держави не розроблено і не затверджено на державному рівні ні концепції політики у сфері боротьби зі злочинністю, ні концепції кримінально-правової політики, і, по-друге, існують чітко визначені суперечності між рівнями кримінально-правової політики [1, с. 15–16].

Щодо першої проблеми, то необхідно зазначити, що на сьогодні ми маємо лише два документи, які можна віднести до концептуальних з позиції кримінально-правової політики: Концепцію реформування кримінальної юстиції України, схвалену рішенням Ради національної безпеки і оборони України від 15 лютого 2008 р. та введenu в дію Указом Президента України від 8 квітня 2008 р. № 311/2008 [2, с. 73; 3]; Указ Президента України «Про Концепцію реформування Державної кримінально-виконавчої служби України» від 25 квітня 2008 р. [2, с. 73; 4]. Але ці документи не охоплюють усього комплексу проблем і не можуть у повному обсязі замінити повноцінну концепцію кримінально-правової політики [2, с. 73].

Найвні розбіжності між рівнями кримінально-правової політики за відсутності концепції стають особливо негативними явищем. Що мається на увазі? Національна кримінально-правова доктрина багата на розробки практично всього спектра проблем кримінально-правової науки. Однак під час розроблення конкретних законопроектів, а особливо на стадії прийняття закону, напрацювання доктринального рівня залишаються, м'яко кажучи, поза увагою, а часто просто ігноруються. Як наслідок, приймаються закони, до яких одразу починають вноситись доповнення, поправки тощо. Яскравим прикладом цього є хоча б загальна «історія» прийняття антикорупційного законодавства 2009 р. та сьогоднішнього. Тому надзвичайно часто прийнятий закон не відповідає вимогам кримінально-правової політики і є неефективним. Взагалі уся діяльність законодавчого органу у сфері кримінально-правової політики вимагає удосконалення. На сьогоднішні законопроекти у сфері кримінального законодавства часто є неузгодженими як з іншими чинними законами, так і з іншими нормами чинного Кримінального кодексу України, що викликає колізії, створює проблеми в законодавстві тощо [2, с. 74].

Така політика повинна забезпечувати національну безпеку, захист безпеки держави і державної влади від злочинних посягань проти конституційного устрою, стабільності внутрішньополітичної обстановки, соціальної, національної та релігійної рівноваги, інтересів державної служби та правосуддя.

Злочини проти державної влади посягають на взаємопов'язані суспільні відносини, які безпосередньо спрямовані на заподіяння шкоди державній владі: як суттєвої шкоди безпосередньо, так і опосередковано, погрожуючи її завданням. Держава влада як соціальна категорія забезпечує та реалізує різноманітні за своїм змістом суспільні відносини, що виявляються в безпосередньому керівництві, управлінні, організації та контролі. Їх захист саме засобами антикорупційної політики сприятиме зміцненню державності, забезпечить ефективно проведення подальших антикорупційних реформ.

На теперішній час в Україні найважливішим питанням державної політики є боротьба з корупцією, яка дедалі глибше проникає в систему органів державної влади, органів місцевого самоврядування, правоохоронні органи, та протидія провокації, яка становить безпосередню загрозу національній безпеці України.

Поширення корупції, розвиток її форм та поглиблення її якісних характеристик відбувається тоді, коли, по-перше, мірилом усього стають виключно гроші та інші матеріальні блага, що охоплюють різноманітні аспекти життя (починаючи з освіти, соціального статусу, кар'єри, завершуючи здоров'ям), спостерігається девальвація духових цінностей. Цінність особистості та її професіоналізм визначаються розміром «гаманця», залишаючи на другорядному місці досвід, знання та особисті властивості людини. По-друге, коли визнаються допустимими і навіть заохочуються будь-які способи збагачення, внаслідок чого з норм поведінки людини практично виключаються такі важливі якості, як мораль, порядність, право на власну думку. По-третє, коли в рамках діючих законів забезпечуються лише мінімальні стандарти життя, відсутні державні соціальні програми підтримки, все яскравіше проявляється в буденні безробіття, безпритульність. По-четверте, коли закони та законопроекти, що приймаються державою, не відповідають стандартам життя в суспільстві, заганняючи людину в жорсткі умови їх виконання, незважаючи на криміногенний зміст їх виконання.

Усі перераховані вище явища саме і визначають соціальні корені корупції, сутність якої полягає в тому, що вона викривлює суспільні відносини, руйнуючи нормальний стан речей у суспільстві, в результаті чого спотворюється і сутність влади, і її вплив на суспільство.

Корупція передбачає використання влади та пов'язаних із нею можливостей не в інтересах цілого суспільства, а в інтересах окремих осіб або конкретної групи (відомого кола) осіб. Тобто корупція передбачає неправомірну експлуатацію влади в особистих інтересах. Корумпована особа, в інтересах якої здійснюється корупція, незаконно, лише завдяки своєму службовому становищу, отримує блага, пільги та інші вигоди, які можуть мати не лише матеріальний характер.

Внаслідок вказаних причин та умов влада перестає бути державною, тобто знаряддям захисту громадян від суспільно небезпечних та соціально небезпечних проявів, таких, як корупція та порушення інших прав і свобод [5, с. 203].

Кримінально-правова проблема боротьби з корупцією виявляється в тому, що хабарництво як основний її прояв має «хронічний» характер для держави та суспільства в цілому. В цій проблемі відображено відоме прагнення держави та суспільства забезпечити плідний та ефективний захист прав своїх громадян від

незаконної діяльності посадових осіб за рахунок власної підкупності, порушуючи інтереси державної служби.

Хабарництво є найбільш явним і типовим проявом корупції та найбільш небезпечним кримінальним явищем, яке дискредитує та руйнує авторитет гілок влади серед населення. Причинами зростання хабарництва є переважно нестабільна життєва ситуація, економічна криза, правовий нігілізм, слабкість державних інститутів.

Більшість службовців, відчуваючи свою професійну неспроможність, невпевненість у майбутньому, невідповідність змісту і умов професійної діяльності, рівня матеріально-технічного і фінансового забезпечення своїм очікуванням, помилково бажають досягти високого результату «силовими» методами, маючи за мету лише стрімке збагачення шляхом зловживання своїм службовим становищем, використовуючи ввірене їм державне майно у власних інтересах або в інтересах родичів чи взагалі привласнюючи його.

Саме тому хабарництво є найбільш суспільно небезпечним злочином проти державної влади та правосуддя. Разом із тим, більшість злочинів, відповідальність за які передбачена статтями 364, 365, 368, 369 Кримінального кодексу України, є латентними і факт їх учинення для правоохоронних органів, як правило, лишається невідомим. Саме тому такі злочини тягнуть за собою процесуальні труднощі виявлення і доведення вини «винуватців». У зв'язку з цим проблема конструкції складів злочинів, об'єднаних визначенням «хабарництво», та кваліфікації подібних корупційних діянь у межах правового регулювання досудового слідства та оперативно-розшукової діяльності у розкритті злочинів корупційної спрямованості залишається головним питанням сьогодення та заслуговує на пильну увагу державної влади та правоохоронних органів.

На сьогодні органи державної влади вживають заходів протидії корупції та боротьби з організованою злочинністю шляхом проведення профілактичної роботи та розроблення нового закону про боротьбу з корупцією, але чи можна одержати реальний результат такої роботи, якщо, по-перше, злочини корупційної спрямованості є переважно латентними; по-друге, саме ці злочини є найбільш складними у предметі доказування та збирання оперативної інформації; по-третє, самі виконавці цих злочинів – службовці та посадовці – як правило, добре обізнані зі способами їх викриття внаслідок корумпованості та організованості зв'язку; по-

четверте, з кримінально-правової точки зору давання або одержання хабара відбувається в умовах, коли потерпіла особа відсутня (крім випадків вимагання хабара), оскільки обидві сторони в цьому зацікавлені. Саме тому процесуальне доведення хабарництва шляхом вчинення тільки слідчих дій збирання доказів унеможлиблюється, адже тільки оперативно-розшукове втручання працівників правоохоронних органів у момент вчинення злочину дає змогу довести вину злочинця.

Тому на сьогодні залишається надзвичайно актуальним співвідношення та взаємозв'язок між оперативно-розшуковою діяльністю та заходами боротьби держави з корупцією. Так, на думку Д. В. Гребельського, «оперативно-розшукова діяльність входить до кримінальної політики держави, а заходи боротьби з корупцією в ній повинні взаємодоповнювати один одного та бути взаємопов'язаними, тобто оперативно-розшукова та кримінально-процесуальна діяльність повинні бути формами реалізації державної політики по боротьбі з корупцією» [6, с. 8–22].

Інші вчені стверджують, що правовою основою оперативно-розшукової діяльності є кримінально-процесуальне право, де ця діяльність служить виключно виконанню завдань кримінального права [7, с. 31].

Таким чином, норми кримінального права виконують засадничу роль, бо саме кримінальне право встановлює мету та конкретизує «поле діяльності» для кримінально-процесуального права. Тобто спочатку виникають кримінально-правові правовідносини, які регулюються нормами кримінального права, а вже потім реалізуються кримінально-процесуальні правовідносини. Щодо оперативно-розшукових відносин, то кримінально-процесуальне законодавство зобов'язує органи дізнання застосовувати необхідні оперативно-розшукові заходи з метою виявлення злочину та осіб, які їх вчинили. Таким чином, закон не тільки встановлює мету своєї діяльності, але й називає шляхи її досягнення, вказуючи, по-перше, що ця діяльність має законний характер; по-друге, відносини, які виникають у процесі цієї діяльності, є правовими, тобто мають оперативно-розшуковий зміст, а саме: в широкому розумінні – кримінально-правовий характер, а у вузькому – оперативно-розшуковий, де оперативно-розшукова діяльність розглядається як крайня необхідність боротьби зі злочинністю [8, с. 47–48].

У випадках, коли кримінально-правові відносини неможливо реалізувати за допомогою кримінально-процесуального законодавства,

це стосується латентних злочинів і тих, які ретельно сплановані, виникає необхідність застосування оперативно-розшукових заходів. Разом із тим, норми кримінального права характеризують склад злочину, який з точки зору оперативно-розшукової діяльності охоплюється відповідним колом оперативно-розшукових заходів. Так, на думку М. К. Гурського, «оперативно-розшукова діяльність має настільки яскравий кримінально-правовий колір, що це дозволяє стверджувати, що матеріальним змістом більшості оперативно-розшукових норм є норми кримінального права» [9, с. 24].

Таким чином, можна зробити висновок, що саме через призму кримінального права здійснюється оперативно-розшукова діяльність правоохоронних органів та саме воно формує правову базу для діяльності оперативно-розшукового апарату [10, с. 44–46].

Діяльність оперативно-розшукового апарату – це об'єктивно необхідна форма боротьби зі злочинністю, зумовлена способами вчинення деяких видів злочинів, для яких суттєвою є детальна організація й застосування різноманітних способів конспірації та маскуванню слідів їх вчинення і підготовки.

Саме використання результатів оперативно-розшукової діяльності в доказуванні вини у кримінальних справах має важливе значення для боротьби зі злочинністю, захисту від злочинних посягань на права та законних інтересів громадян. Разом із тим, неможливо не враховувати дійсно існуючого ризику негайних наслідків цієї діяльності, адже оперативно-розшукова діяльність за своїм характером та особливостями пов'язана з: по-перше, негласним вчиненням більшості оперативно-розшукових заходів; по-друге, обмеженням прав осіб, стосовно яких такі заходи проводяться; по-третє, відносною відсутністю кола гарантій, закріплених як кримінально-процесуальним законодавством, так і іншими законами; по-четверте, в певному розумінні, прихованістю від прокурорського та судового контролю; по-п'яте, з дедалі частішими порушеннями прав і свобод громадян.

Таким чином, недосконалість кримінального та кримінально-процесуального законодавства під час доказування призводить до того, що, дійсно, особи, винні у вчиненні злочину, уникають кримінальної відповідальності. Саме цей факт є актуальним для хабарництва та корупції.

За таких умов правоохоронні органи вимушені покладати великих зусиль для виявлення та доведення фактів хабарництва. Для цього вони нерідко вимушені застосовувати заходи і

методи боротьби зі злочинністю, які не в повному обсязі відповідають закону у зв'язку з їх балансуванням на межі між оперативно-розшуковою та кримінально-процесуальною діяльністю, але які дають можливість досягти позитивних результатів у боротьбі з хабарництвом та корупцією.

Можливо, доцільно вважати це питання за характером не стільки кримінально-правовим, скільки оперативно-тактичним, таким, яке не повинно відкрито обговорюватись? Але слід зауважити, що застосування як традиційних, так і нових засобів і способів виявлення та документування злочинів є доволі складним питанням не тільки у процесуальному, але і в матеріальному праві у зв'язку з поширенням корупції та інших порушень закону.

Судова практика останнім часом дедалі частіше почала звертати увагу на законність діяльності оперативних служб міліції та інших правоохоронних органів. І це цілком зрозуміло, адже зловживання владою правоохоронцями у сфері оперативно-розшукової діяльності інколи заходить занадто далеко і спричиняє істотну шкоду правоохоронюваним інтересам, правам та інтересам окремих громадян. Одним із таких видів зловживань є провокаційна діяльність при виявленні хабарництва.

Саме тому слід наголосити на необхідності відмежування неправомірної провокаційної діяльності працівників правоохоронних органів від правомірної оперативно-розшукової діяльності як одного з головних завдань кримінально-правової політики держави.

Відповідна законна діяльність здійснюється лише на підставі та в межах Конституції України, Декларації про державний суверенітет України та інших законів. Конституція України є юридичною базою для оперативно-розшукової діяльності. Такі конституційні принципи, як законність, недоторканність особи, недоторканність житла, охорона особистого життя громадян, таємниця листування, телефонних розмов і телеграфних повідомлень, презумпція невинуватості, участь представників громадських організацій і громадян у боротьбі зі злочинністю тощо, знайшли своє відображення в Законі України «Про оперативно-розшукову діяльність». Нормою є і те, що оперативні підрозділи мають право обмежувати окремі права і свободи людини та юридичних осіб як винятковий і тимчасовий засіб. Таке обмеження дозволяється лише із санкції прокурора щодо особи, в діях якої є ознаки злочину, та у випадках, передбачених законодавством України.

Ці обмеження вводяться з метою захисту прав і свобод інших осіб, безпеки суспільства [12].

Так, відповідно до ч. 1 ст. 6 «Підстави для проведення оперативно-розшукової діяльності» Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність», підставою для проведення оперативно-розшукової діяльності є наявність такої достатньої інформації: про злочини, що готуються або вчинені невстановленими особами; про осіб, які готують або вчинили злочин; осіб, які переховуються від органів розслідування або ухиляються від відбування кримінального покарання; про осіб, які безвісти зникли; про розвідувально-підривну діяльність спецслужб іноземних держав, організацій та окремих осіб проти України. Також підставою для проведення оперативно-розшукової діяльності є наявність достатньої інформації, одержаної в установленому законом порядку, що потребує перевірки за допомогою оперативно-розшукових заходів і засобів. Тобто вказаний Закон пов'язує можливість проведення відповідних заходів лише як мінімум зі стадією готування до злочину.

Таким чином, заборона провокаційних методів впливу на особу прямо випливає зі змісту Закону «Про оперативно-розшукову діяльність». Так, ст. 8 Закону передбачає 18 пунктів, що закріплюють права підрозділів, які здійснюють оперативно-розшукову діяльність. Жоден із цих пунктів не включає дій, які були б схожими на провокаційну діяльність. Більше того, ст. 4 Закону «Принципи оперативно-розшукової діяльності» чітко встановлює, що оперативно-розшукова діяльність ґрунтується на принципах законності, дотримання прав і свобод людини, та констатує, що під час виконання конкретних оперативно-розшукових заходів принцип законності виявляється насамперед у тому, що оперативно-розшукові заходи можуть проводитися винятково з метою вирішення практичних завдань, покладених на відповідні підрозділи, лише у межах компетенції того чи іншого оперативного підрозділу і за наявності для цього підстав, передбачених ст. 6 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність», та не повинні провокувати тих чи інших осіб, які викликають оперативну зацікавленість, на здійснення протиправних дій і повинні виключати можливість створення умов, які б сприяли їх вчиненню [12].

Частина 5 ст. 9 аналізованого закону закріплює, що під час здійснення оперативно-розшукової діяльності не допускається порушення прав і свобод людини та юридичних

осіб. Окремі обмеження цих прав і свобод мають винятковий та тимчасовий характер і можуть застосовуватися лише за рішенням суду щодо особи, в діях якої є ознаки тяжкого або особливо тяжкого злочину, та у випадках, передбачених законодавством України, – з метою захисту прав і свобод інших осіб, безпеки суспільства [12]. Саме тому провокаційна діяльність не може бути обґрунтованою як останній, крайній засіб протидії злочинності та може бути виправдана лише проведенням працівниками правоохоронних органів згідно зі ст. 2 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» гласних і негласних пошукових, розвідувальних та контррозвідувальних заходів чи здійснення оперативної комбінації під контролем керівника органу та прокурора.

Безперечно, економічні та соціальні проблеми сучасного суспільства впливають на характер злочинності та деякою мірою – на поведінку осіб, на яких державою покладено обов'язок боротися з нею, але в той же час практично нічим не обмежені їх можливості у сфері службової діяльності. Саме тому відсутність механізму контролю та відповідальності стає основною причиною поширення в державі корупції та явища провокації (у багатьох випадках це призводить до благополучного уникнення кримінальної відповідальності винними особами). Звісно, саме через це правоохоронцям доводиться докладати чимало зусиль для того, щоб виявити та довести винність «псевдослужбовців». Однак недосконалість законодавства призводить до неможливості успіху такої боротьби.

Можливо, саме тому правоохоронці нерідко використовують засоби та методи боротьби зі злочинністю, діючи за принципом «мета виправдовує засоби», у тому числі й застосовуючи провокаційну діяльність. Мабуть, саме з цим пов'язана і поява останнім часом багатьох критичних зауважень щодо правової норми, що передбачає відповідальність за провокацію хабара (ст. 370 Кримінального кодексу України), а саме її декриміналізацію. Однак такі висловлювання повинні примусити практиків та науковців замислитися не стільки про необхідність декриміналізації цього діяння, скільки про важливість встановлення критеріїв відмежування провокаційної діяльності від законної оперативно-розшукової діяльності [11, с. 99].

Разом із тим, дійсною метою боротьби з хабарництвом, корупцією та іншими злочинами є виявлення реальних злочинів та злочинців, але аж ніяк не створення нових. Дійсно, доцільним

та необхідним є не тільки виявлення реального хабарництва та застосування до хабародавця кримінального покарання, але й запобігання таким злочинам у будь-яких проявах.

Таким чином, якщо держава приділить більше уваги в контексті кримінально-правової політики на питання вдосконалення кримінального, кримінально-процесуального, оператив-

но-розшукового законодавства з питань визначення поняття провокації та провокуючої діяльності та їх співвідношення, то це дасть можливість працівникам оперативних служб ефективно боротися з хабарництвом та корупцією, використовуючи законні заходи та підстави, але ніяк не штучно створену обстановку в гонитві за статистичними показниками.

Список використаної літератури

1. Фріс П. Л. Кримінально-правова політика Української держави: теоретичні, історичні та нові проблеми / П. Л. Фріс. – К. : Атіка, 2005. – 332 с.
2. Фріс П. Л. Питання кримінального права в контексті кримінально-правової політики / П. Л. Фріс // Право України. – 2010. – № 9. – С. 72–80.
3. Концепція реформування кримінальної юстиції України : схвал. рішенням РНБОУ від 15 лют. 2008 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.president.gov.ua/documents/7703.html>.
4. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 15 лютого 2008 року «Про хід реформування системи кримінальної юстиції та правоохоронних органів» [Електронний ресурс] : указ Президента України від 8 квіт. 2008 р. № 311/2008. – Режим доступу: <http://www.president.gov.ua/documents/7703.html>.
5. Мельник М. І. Корупція: Сутність, поняття, заходи протидії : монографія / М. І. Мельник. – К. : Атіка, 2001. – 302 с.
6. Гребельский Д. В. Теоретические основы и организационно-правовые проблемы оперативно-розыскной деятельности органов внутренних дел / Д. В. Гребельский. – М. : Академия МВД СССР, 1997. – 151 с.
7. Миньковский Г. М. Уголовная политика и ее реализация в деятельности органов внутренних дел : метод. материалы / Г. М. Миньковский, В. П. Ревин. – М. : Акад. МВД России, 1996. – 85 с.
8. Возный А. Ф. Уголовно-правовые и этические проблемы теории и практики оперативно-розыскной деятельности ОВД / А. Ф. Возный // Сборник ВНИИ МВД СССР. – М. : ВНИИ МВД СССР, 1980. – С. 47–48.
9. Гурський М. К. Роль правової науки у вдосконаленні діяльності державних органів / М. К. Гурський. – Л. : Вид-во Львів. держ. ун-ту, 1967. – 87 с.
10. Хомколов В. П. Организация управления оперативно-розыскной деятельностью: системный подход / В. П. Хомколов. – М. : Закон и право ; ЮНИТИ, 1999. – 191 с.
11. Альошина О. І. Провокація злочину (кримінально-правове дослідження) : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08 / Альошина Ольга Іванівна. – Х., 2007. – 204 с.
12. Про оперативно-розшукову діяльність : закон України від 18 лют. 1992 р. № 2135-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 22. – Ст. 303.

Надійшла до редколегії 09.06.2011

РОМАНОВА О. И. МЕСТО И ЗНАЧЕНИЕ УГОЛОВНО-ПРАВОВОГО ПРОТИВОДЕЙСТВИЯ ПРОВОКАЦИИ В БОРЬБЕ С КОРРУПЦИЕЙ И ВЗЯТОЧНИЧЕСТВОМ В РАМКАХ ГОСУДАРСТВЕННОЙ ПОЛИТИКИ

Раскрыто место и значение уголовно-правового противодействия провокации в борьбе с коррупцией и взяточничеством в пределах государственной политики, а также дана уголовно-правовая оценка провокации преступления и оперативно-розыскной деятельности.

ROMANOVA O. PLACE AND SIGNIFICANCE OF THE CRIMINAL LAW COUNTERACTION OF THE PROVOCATION IN THE CONTROL OF CORRUPTION AND BRIBERY WITHIN THE STATE POLICY

The place and significance of the criminal law counteraction of the provocation in the control of corruption and bribery within the State Policy are disclosed, also the criminal law evaluation of the crime provocation and investigation and search operations is given.